

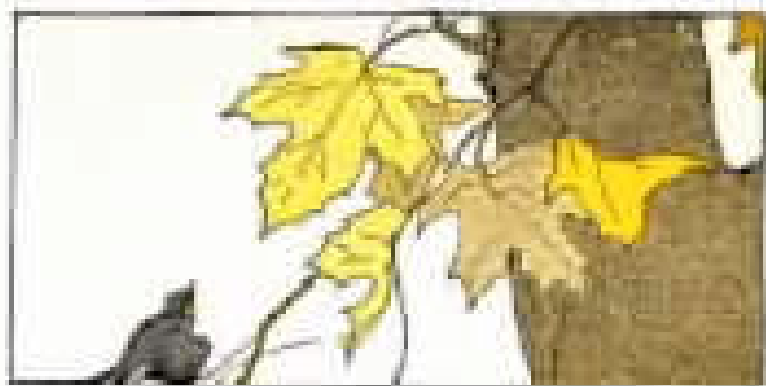
ארזים

ביום יפה של חודש אוקטובר רוח קרה עברה ביער. העצים רעדו כשעברה לידם. "או, או, מי את?" שאל עץ דולב זקן. "אני שליחה של רוח הצפון" נשמעה תשובה. הציפורים לא רצו לשמוע יותר. הן פחדו מרוח הצפון והתעופפו הנה והנה ביער תוך קריאות

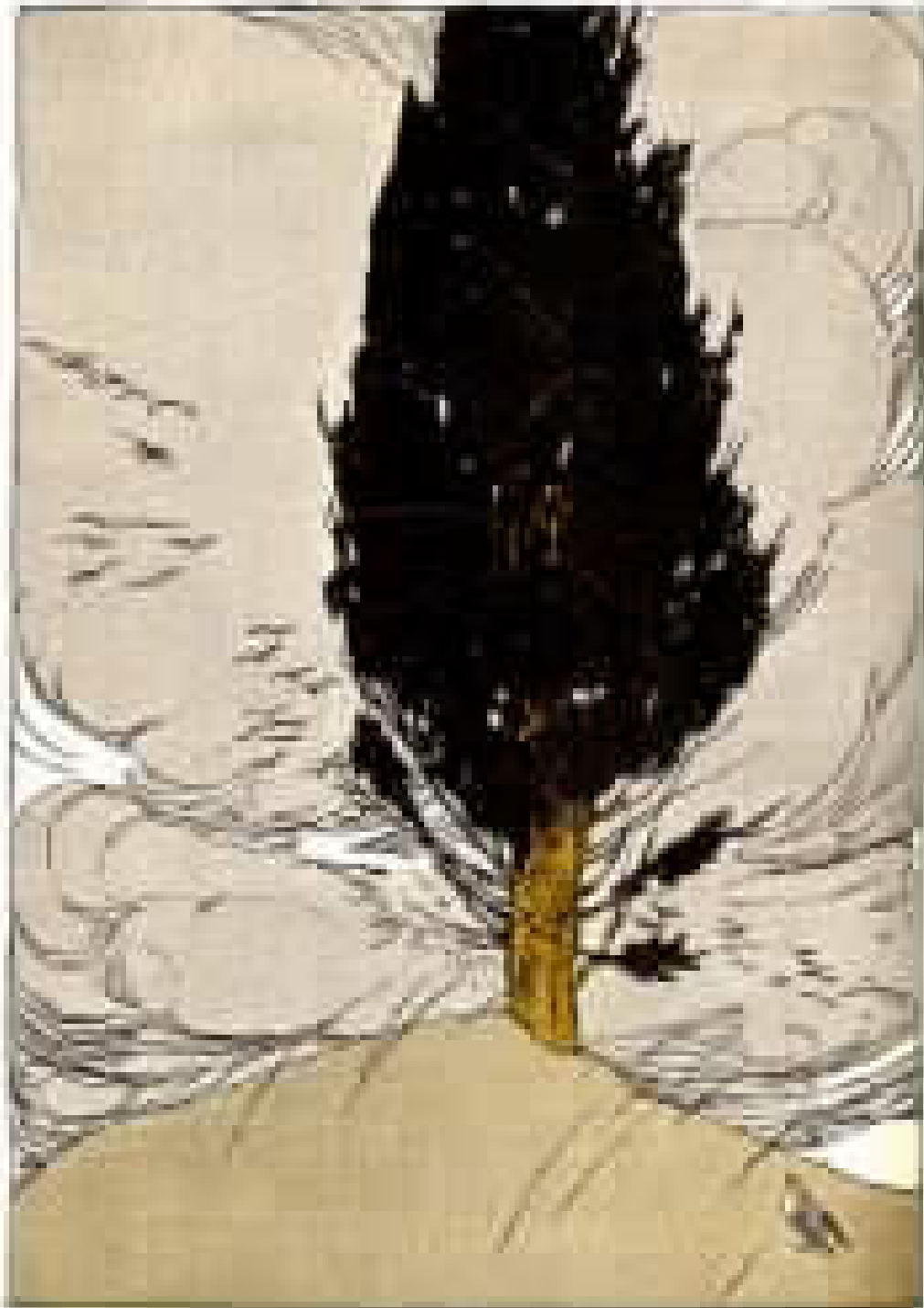

לחבריהן.

"בוא, בוא" קראו לאחרון הבולבולים. "אני בא" ענה הבולבול. הוא התעופף מהר אך תוך בהלה כנף אחת פגעה בענף של עץ תפוח-בר. הכנף נשברה והציפור נפלה לארץ. היא לא יכלה לעוף יותר. "מה אעשה עכשיו?" קרא הבולבול "לא אוכל לעוף דרומה עם כנף שבורה. אולי עץ הדולב

יגן עלי ויחמם אותי." הוא דילג דרך היער, עד שהגיע לדולב הגדול.

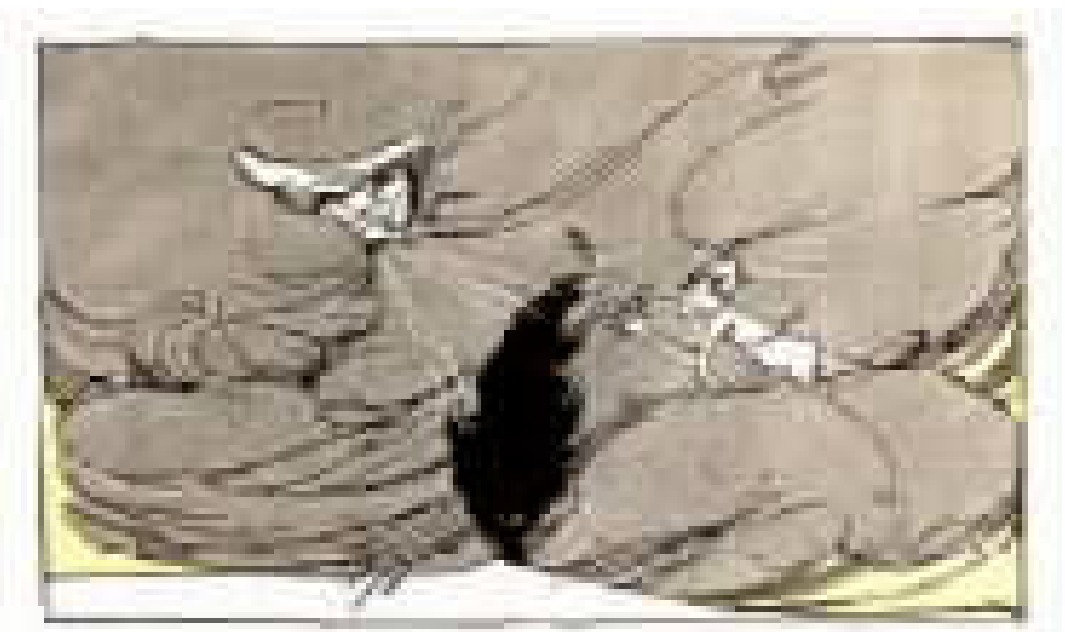

"עץ דולב יפה" אמרה הציפור, אולי אוכל למצוא
מחסה בין ענפיקך?"
אבל הדולב ישן וחלם. הוא לא שמע את דבריו
של הבולבול.

הבולבול המסכן דילג אל השקמה הגבוהה.
ענפיה היו מכוסים בעלים חומים.
"העץ הזה יוכל להגן עלי נהדר" אמר הבולבול
אל עצמו "אשאל אותו האם הוא מוכן לעזור
לי."

"עץ שקמה הגבוה" אמרה הציפור "האם
תסכימי להגן עלי. אנא תני לי לשכון בין ענפיקך."
"באמת" ענתה השקמה כנעלבת "לא אחשוב
אפילו על כך. לעולם לא אדבר אפילו עם דבר
כה זעיר כמו ציפור."
"בולבול מסכן" אמר עץ ארז שעמד לא רחוק
משם "בוא ואמור לי מדוע אתה עצוב."

הרוח הצפונית תמיד נשמעת לג'ק כפור. עד
היום עלי עץ ארז לא נופלים כשרוח הצפון
נושבת.

"אני עצוב כי אף עץ לא מסכים להגן עלי
מהסערות של רוח הצפון" ענתה הציפור
הקטנה.
"בוא ותישאר איתי, בין הענפים שלי החמימים
ביותר. ותוכל גם לאכול מהגרגירים שעל
הענפים" אמר עץ ארז.
"תודה לך" אמר בולבול עייף "כאן רוח הצפון
לא תמצא אותי" והוא עלה לענף של העץ
הידידותי. שם הוא הרגיש חמים ומוגן.
באותו הלילה ג'ק כפור שלח את רוח הצפון
לנגן מוסיקה פראית.
"אנשוב" קראה רוח הצפון "עד שכל העלים
יפלו מעצים לאדמה."
אבל ג'ק כפור אמר "רק אל תנשוב על עץ
הארז. כי שם שוכנת ציפור מסכנה קטנה. צריך
להגן עליה."